

пътъ, искаше му ся да дрѣмне, нъ сѣня не дождаше; различни мысли му ся вѣяхъ изъ главѣ-тъ, той по нѣкогн въздѣхваше и пакъ ся утѣшаваше, а коня пасѣше и се обикаляше около му, кѣто че нещѣше да ся дѣли отъ него и надрѣмкѣ, най послѣ дрѣмка-та надви; глава-та надтѣгна и пѣтника задрѣма облѣгнать на сѣдло-то и на рѣкѣ си. . . .

Не ся знае дали спа полвинъ часъ, кога ся задади единъ бѣло-брадъ старецъ. Стареца идаше отъ кѣмъ Истокъ и вървѣше право на коня. Той си бѣ препречилъ тоягѣ-тъ на гърба и си бѣ премѣтилъ сухи-тъ костеливи рѣцѣ на нѣмъ, да си поддържа кръста. Той вървѣше съ тихи крачки и ся приближаваше кѣмъ пѣтника.

Той бѣше пѣдаря на ливади-тъ.

Пѣдаря не ся бѣше приближилъ еще на 40 раскрача, а коня зе да цвил. Пѣтника ся пробуди и стана. Стареца вървѣше се кѣмъ него съ сѣщи-тъ крачки. Кѣто доиди до него рече: „Какъ да ти хортувамъ? Да знаѣмъ, че си Българинъ, ще ти хортувамъ Български, а да си Турченъ? не си: познавамъ тя по очи-тъ.“

— „Българинъ съмъ дѣдо, Българинъ, хортувай ми Български,“ отговори пѣтника.

— „Трѣба да си чузденецъ, че незнаешъ: тукъ не пущами добытъкъ, завардено е. . . .“

— „Ами туй нѣ-ли е пътъ, дѣдо, вардите ли и пѣтя?“

— „Пѣтя не вардимъ синко, нъ чорбаджии-тъ искать и пѣтя да ся варди“

— „Зная азъ какви сѣм чорбаджии-тъ дѣдо, нъ нѣмаше какво да ся прави: коня ми е гладенъ, азъ рекохъ да го напасѣмъ тукъ край пѣтя, че що става — да става. . . .“

— „Какво ще стани? каза пѣдаря, трѣва-та пакъ ще порасте, само ако види нѣкой отъ забати-тъ, ще ми погризе цървуля, нъ нѣма нищо.“ Стареца упрѣ тоягѣ-тъ на земѣ-